

ქართული გზები

საქართველოს
მხარეთმცოდნეობის
ინსტიტუტის
გაზეთი
№2 (292)

1-30 აპრილი
2022

ფასი 1 ლარი

გამომცემი
თავისუფალი საქართველო

- ბატონოსოსო, დაიწყო მეორე თვე, რაც სრულმასშტაბიანი ომი გააჩაღა რუსეთმა სუვერენული სახელმწიფოს - უკრაინის წინააღმდეგ. არ იკმარა ყირიმის წართმევა, დონბასისა და დონეცკის სეპარატისტულ ერთეულებად ჯერ ქცევა და შემდეგ სახელმწიფოებად მონათვლა...

- დიას, პუტინმა ომი გამოუცხადა თავის მოძმე ერს - უკრაინელ ხალხს. შეიყვანა 200 000-იანი არმია და დაუნდობლად ანგრევს ქალაქებს. ყველა ვხედავთ თუ რა მასშტაბებს აღწევს ნგრევა და ხალხის ხოცვა.

საბაბი ის იყო, რომ თითქოს უკრაინა შეიძლება მიეღოთ ნატოში. ჯერ ერთი, უკრაინას არავინ ღებულობდა, მიუხედავად გამოთქმული სურვილებისა. მეორე - რომც მიეღოთ, ამის გამო როგორ შეიძლება ასეთი მასშტაბის სისასტიკის გამოჩენა.

- მიზეზი იმპერიული ამბიციებია, არა?

- პუტინი ძალიან განიცდის სსრკის დაშლას. ეს მიაჩნია საუკუნის კატასტროფად. ახლა ცდილობს ომის გზით აღდგენას, რადგან მშვიდობიანად რუსეთთან ურთიერთობა ბელორუსსაც კი უჭირს.

მაგრამ ვერ აღდგება ვერც რომანოვების იმპერია, ვერც სსრკ, რომელიც ბოლშევიკებმა ჩამოაყალიბეს, ისე, როგორც ვერ აღდგება რომის ან ოსმალეთის იმპერია.

ამიტომ პუტინის ოცნებაა ახალი იმპერიის ჩამოყალიბება, რომელიც მოიცავს ავტონომიებს და დააჩქარებს ასიმილირების პროცესს. ამის განხორციელებით იგი მოგვეკლინება, როგორც ახალი პეტრე დიდი ან სტალინი.

ის იდეაფიქსი კი აკარგინებს რეალობას და არ უნებს ანგარიშს იმ ფაქტს, რომ იარაღით დღეს მეზობელი სახელმწიფოს შემოერთება არ მოხდება - ამას არ დაუშვებს დემოკრატიული სამყარო.

- თავის დროზე სკოლაში გვასწავლიდნენ კიევის რუსეთის ისტორიას, რომ რუსული სამყაროსა და კულტურის საწყისი და საფუძველი იყო კიევი.

- პუტინი სწორედ ამ საწყისებს დაუპირისპირდა. იგი მოსკოვური

სახელმწიფოს სახელით გამოდის, რომლის მოსახლეობა სლავების, მონღოლ-თათართა და უნგრო-ფინელთა სინთეზია.

უკრაინას იმპერიული ზრახვები არასოდეს ჰქონია. მოსკოვის რუსეთი კი ყოველთვის სხვისთვის ტერიტორიების წართმევაზე ფიქრობდა. ეს იდეა მან მონღოლებისაგან აითვისა და მის რეალიზებას სწირავს ყველაფერს. არა იმიტომ, რომ ხალხი იყოს ბედნიერი, რომ ქვეყანა აყვავდეს, არამედ იმისთვის, რომ სხვაზე ძლიერი იყოს.

ხალხიც მისდევს ამ სულისკვეთებას - დღეს რუსეთის 75% მხარს უჭერს თავისი ლიდერის სიგიჟეს.

- ამას კი ეწოდება მშვიდობიანი მოსახლეობა...

ცი, მოკლულია 7 გენერალი, აფეთქებულია 575 ტანკი და 1 640 ჯავშანმანქანა, ჩამოგდებულია 117 თვითმფრინავი, 127 ვერტმფრენი, განადგურებულია 1 131 ავტომანქანა, დააზიანეს ან ჩაძირეს 7 ხომალდი და ა. შ.

რუსებმა ეს ციფრები ათჯერ შეამცირეს და ისე გამოაქვეყნეს. სამაგიეროდ ფანტასტიკურად გაზარდეს უკრაინელთა დანაკარგები.

მებრძოლი, ბავშვი, ქალი, მოხუცი... ზუსტი ციფრი არავინ იცის. თავად რუსებსაც დიდი ზარალი მოსდით. აი, მე გაგაცნობთ 25 მარტის მონაცემებს, რაც უკრაინის გენშტაბმა გამოაქვეყნა: დახოცილია 16 400 რუსი ჯარისკაცი, მოკლულია 7 გენერალი, აფეთქებულია 575 ტანკი და 1 640 ჯავშანმანქანა, ჩამოგდებულია 117 თვითმფრინავი, 127 ვერტმფრენი, განადგურებულია 1 131 ავტომანქანა, დააზიანეს ან ჩაძირეს 7 ხომალდი და ა. შ.

ქართველი მხარეები ტარას შვირინოს ქაზლთან

- დიას, დღეს ბაიდენმა განაცხადა, რომ უკრაინიდან 10 მილიონი ადამიანი გაქცეული, უმთავრესი ქალაქები დანგრეულია, დახოცილია უამრავი

შეიძლება აჭარბებს ორივე მხარე, მაგრამ ხომ ვხედავთ დანგრეულ სახლებსა და ქალაქებს, მოსპობილ ტენიკას, დახოცილთა ცხედრებს...

ავაზაკს უნოდებს პუტინს. ჰააგის სასამართლო კი მალე გამოაცხადებს მას და მის გარემოცვას სამხედრო დამნაშავეებად.

რისთვის ეს ყველაფერი? მანიაკალური ოცნების აღსასრულებლად, რომელსაც ახდენა არ უნერია...

- დასავლეთის, ამერიკისა და ევროკავშირის ქვეყნების დახმარების გარეშე რუსეთი მართლაც 3-4 დღეში აიღებდა კიევს, როგორც ეგონა, და აიძულებდა უკრაინას, რომ კაპიტულაციაზე მოეწერა ხელი...

- ცხადია, დამოუკიდებლად უკრაინა სწრაფად წააგებდა ომს, მაგრამ დასავლეთის შეიარაღება, ფინანსური და მორალური მხარდაჭერა, პატრიოტული შემართება ამ ხალხს გამირებად აქცევს. ხომ ხედავთ, რა ხდება მარიუპოლში...

- რუსების მხარეს არც უკრაინის რუსული ქალაქები დადგნენ!

- ამიტომ ექცევა პუტინი ასეთი სისასტიკით ხარკოვისა და მარიუპოლის მოსახლეობას. ხერსონის საკრებულოს კი ვერ მიაღებინა გადამწყვეტილება, რომ რესპუბლიკა გამოეცხადებინათ.

რუსის გვერდით რუსი არ დგება, რადგან იმპერიალისტი, დამპყრობელი, ჯალათი არავის უნდა.

ბაიდენი ომის დამნაშავეს და

- სასჯელს რომ თავი აარიდოს პუტინი ატომური ომით იმუქრება...

- განწირულ და შიზოფრენიული ოცნებით შეპყრობილი ადამიანისაგან ყველაფერია მოსალოდნელი. ამიტომ ფრთხილობს დასავლეთი, არ ერევა ცოცხალი ძალით კონფლიქტში, არ აძლევს ზელენსკის შეტევით იარაღს. ამის გარეშე კი თითქმის შეუძლებელია კონტრშეტევა. ერთმა ექსპერტმა შენიშნა, ის შეიარაღება, რაც ებადა უკრაინას, უფრო პარტიზანულ ბრძოლებს შეეფერება!

აქ არის სხვა ფაქტორიც - უკრაინა ასე უცვბ, ასე სწრაფად ვერ აითვისებს დასავლეთის უახლეს სამხედრო ტექნიკას. ის შეიძლება რუსეთის ხელში აღმოჩნდეს.

ისევე, როგორც მრავალი რუსული ტანკი ხელთ რომ იგდეს უკრაინელებმა. თურმე ტანკს საწვავი სწრაფად უთავდება და თუ ახლოს არ არის ცისტერნა, ტანკისტები გარბიან და სტოვებენ მანქანას, რათა თავი გადაირჩინონ!

ერთი თვის ომის შემდეგ რუსეთის საბრძოლო პოტენციალი ამოწურვამდე მიდის. ახლა იგი ეცდება დაპყრობილი ტერიტორიის შენარჩუნებას, რასაც კიევი არ შეურიგდება.

- ამ დროს სანქციებსაც ექნება მნიშვნელობა.

- სრულად რომ ყოფილიყო ამოქმედებული - კი. მაგრამ დასავლეთი ისევე ლეზულობს რუსეთიდან გაზსა და ნავთობს. თურმე დღეში უხდის მოსკოვს 700 მილიონ დოლარს!

ასეთ დროს სანქციებს სათანადო ეფექტი ვერ ექნება. თან ყველა ქვეყანა კი არ წყვეტს კონტაქტებს რუსეთთან. მაგალითად, ნატოს წევრი ქვეყანა თურქეთი.

ასეთ დროს ძნელია პატარა საქართველოს ხვედრი...

აი, ჩვენ - ქართველმა მწერლებმა თავიდანვე გამოვხატეთ თანადგომა, როცა შევიკრიბეთ შევჩენკოს ძეგლთან და მიტინგი გავმართეთ!

- ჩვენმა ხელისუფლებამ მხარი არ დაუჭირა ამერიკისა და ევროკავშირის მიერ შემოღებულ სანქციებს რუსეთისადმი. ამ ფაქტზე რას იტყვით.

- საქართველოს ხელისუფლებამ არ სცნო ეკონომიკური სანქციები. ეს ისედაც სიმბოლური იქნებოდა და მხოლოდ კიდევ უფრო გაართულებდა ურთიერთობას მრისხანე მეზობელთან. პოლიტიკურ ნაწილში კი გამოიჩინა პრინციპულობა და ხმა მისცა რუსეთის გარიცხვას ევროსაბჭოდან, ხელი მოაწერა ევროპის სახელმწიფოთა ერთობლივ განცხადებას უკრაინის საჰაერო სივრცის დაცვაზე. გარდა ამისა, ჩვენ 2008 წლის შემდეგ განყვეტილი გვაქვს დიპლომატიური

ურთიერთობა რუსეთთან. ესეც ხომ დაპირისპირებაა.

საქართველომ არაერთხელ აღმოუჩინა ჰუმანიტარული დახმარება მეზობელ უკრაინას. ისიც უნდა მივიღოთ მხედველობაში, რომ ხელისუფლებასთან დაპირისპირებული სააკაშვილის გუნდი ზელენსკის გარშემო შემოკრებილი.

ცხადია, ეს ფაქტორი იწვევს ურთიერთუნდობლობას. (მაგ. ელჩის განცევა).

რაც შეეხება ხალხს, ხედავთ მასმედია, ტელეარხები, პრესა, სოციალური ქსელები, მომიტინგეები რა აქტიურად ემხრობიან მამაც უკრაინელ ხალხს.

ასე რომ - მე სწორად მიმაჩნია ხელისუფლების პრაგმატული პოზიცია. შეიძლება ასეთ თავშეკავებას გადაჰყვეს კიდევ სამომავლოდ ხელისუფლება. მაგრამ ქვეყნის განწირვას ხელისუფლების გადადგომა სჯობია.

- როგორ ფიქრობთ, თუ წარმატებას მიაღწია უკრაინამ, ეს დაეხმარება საქართველოს, რათა აღდგეს ტერიტორიული მთლიანობა?

- დიახ, აფხაზეთსა და ცხინვალის მიძინებული პრობლემები კვლავ აქტუალური გახადა რუსეთის ომმა უკრაინაში.

როცა იყო სიმშვიდე და წყნარი ცხოვრება, ყველა თითქოს შეეგუა არსებულ ვითარებას. მაგრამ ახლა ომმა წამოსწია დნესტრისპირეთის, ყირიმის, დონეცკისა და დონბასის პრობლემები. ამ კონტექსტში მოექცა აფხაზეთიცა და ცხინვალიც, რადგან მათი დამოუკიდებლობა სცნო პუტინმა. ხედავთ, ჩვენი რეგიონებიდან რუსეთმა თითქმის გაიყვანა ჯარი და გაიტანა ტექნიკა, რამაც შეაშფოთა თვითმარქვია რეგიონები. ზოგი ჩვენი თანამემამულე მოითხოვს, რომ ახლავე უნდა შევიდეთ ამ რეგიონებში.

ეს დაუშვებელია. ეს ახალი კონფლიქტი იქნება. საქართველო მეორე ფრონტს ხომ ვერ გახსნის.

თუ მოხერხდა და გაცამტვერდა რუსეთის იმპერიალისტური ოცნება, მაშინ მოხდება დეოკუპაცია, როგორც აქ, ისე უკრაინასა და მოლდავეთში.

ამის შემდეგ უნდა დაიწყო სამშვიდობო მოლაპარაკებები, საერთო გზების ძიება, რაც პოლიტიკოსებმა დემოკრატიზმის საფუძველზე და ურთიერთთანხმობით უნდა გადაწყვიტონ.

ასე რომ - საქართველოს ბედი წყდება უკრაინაში.

თუ ომი გაჭიანურდა ან დაკონსერვდა კიდევ, რჩება იმედი, რალაც პერსპექტივა. თუ კაპიტულაციას მოაწერს ხელს ზელენსკი, ყველაფერი დამთავრებულია - დაკარგავთ ეფემერულ დამოუკიდებლობასაც.

ინტერვიუ ჩაინერა მანანა გორგიშვილმა 25 მარტი, 2022 წელი

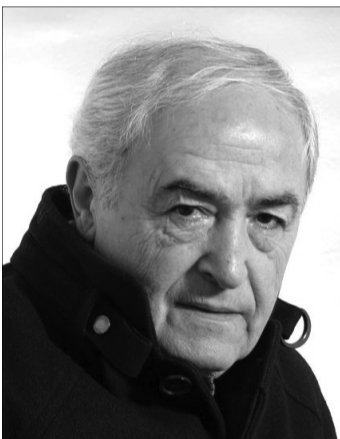

სიყვარულის ხიდის ერთგული მცველი

„მეზობელო კარისაო, სინათლე ხარ თვალისაო“, უთქვამს ქართველ კაცს. საქართველოსთვის უახლოესი მეზობელი სომხეთია, რომელთანაც საუკუნო მეგობრობასა და გმირულ წარსულთან ერთად დიდი ლიტერატურული ურთიერთობები აკავშირებს.

ცნობილი სომეხი პოეტი, საქართველოს ერთგული მეგობარი გაგიკ დავითიანი ამ ურყევი ტრადიციების უპირველესი გამგრძელბელი და ორ ერს შორის გადებული სიყვარულის ხიდის ერთ-ერთი მცველია. სომეხი მკითხველის გარდა მის ბრწყინვალე პოეზიას მრავალ ქვეყანაში აფასებენ, მაგრამ ვფიქრობ, მიკერძობებული არ ვიქნები, თუ ვიტყვი, რომ იგი განსაკუთრებით საქართველოში უყვართ და პატივს მიაგებენ მის ბრწყინვალე პოეზიასა და თარგმანებს. სწორედ საქართველოში დაჯილდოვდა ვლადიმერ მაიაკოვსკისა და აკაკი წერეთლის პრემიებით.

პატივისცემითა და ერთგულებით საქართველოს მწერალთა კავშირის თავმჯდომარე მაცყვალა გონაშვილი

გაგიკ დავითიანი

ყონალ, გიჟავ!

ჩვენი თანამედროვე პოლიტიკოსები ზოგჯერ აიქოჩრებიან, ყალყზე დგებიან, თქვენი აზრით, რატომ? იქნებ ვინმეს მოსაზრების წინააღმდეგ სურთ დაამტკიცონ თავიანთი შეურყეველი მსოფლმხედველობა და ამით ჩვენი გაოცება გამოიწვიონ? დაიხსახურონ ოვაცია, აღფრთოვანება? დიახ, ისინი დგებიან ყალყზე, თითქოს იყვნენ ცირკის ცხენები, რომელთაც უკვე, აღარ უხმობთ ტყე და მინდორი, რომელთაც უკვე, აღარ ათრობთ ყვავილთ სურნელი, დიახ, ისინი თითქოს იყვნენ ცირკის ცხენები, ყალყზე დგებიან, წრეს უვლიან, იქოჩრებიან, მათი გალსტუხი ლაგამია, სილაღე-ფანდი, საკმარისია ჯოხის დაქნევა და მორჩილად დახრიან თავებს. ტაშს დაუკრავთ თუ თანაგრძნობით დაუკრავთ თავებს, მათთვის ყველაფერს დამიჯერეთ, ჩალის ფასი აქვს. არაფრად უღირთ სიხარულით სავესე თვალეები და არც ტუჩები

ფასდაუდებელია მისი დიდი ღვაწლი ქართული პოეზიის წინაშე. გაგიკ დავითიანის მიერ თარგმნილმა ანა კალანდაძის, მუხრან მაჭავარიანის, ჯანსუღ ჩარკვიანის, მორის ფიცხიშვილის, ბესიკ ხარანაულისა და მრავალ რჩეულ ქართველ პოეტთა შემოქმედებამ დიდი მონონება დაიმსახურა გემოვნებიან სომეხ მკითხველში.

ბედნიერი ვარ, რომ ჩემს პოეზიასაც სომეხი ლიტერატურის მოყვარულები გაგიკ დავითიანის ბრწყინვალე თარგმანებით გაეცნენ. მინდა, მიულოცო ჩემს უსაყვარლეს მეგობარს და პოეტს გაგიკ დავითიანს საიუბილეო თარიღი, მაისის თვეში საქართველოში აღვნიშნავთ მის დაბადების დღეს და სიყვარულის წილ სიყვარულით გადავუხდით მადლობას ფასდაუდებელი ამაგისტვის.

დღეგრძელობას, მზეგრძელობას, მკითხველთა სიყვარულს და სამშობლოს წინსვლას ვუსურვებ ბატონ გაგიკ დავითიანს.

დამრეცილი ბოღმით და ზიზლით, მათთვის მთავარი მფარველია, კეთილი ბიძა, ერთ ხელში შოლტით, მეორეში — შაქრის ნატეხით.

უთავო მხედარი

ღმერთი ერთს თავის ქალას აძლევს, მეორეს ჭკუას, ხოლო მესამეს, არც ერთი აქვს და არც მეორე, და მაინც, რასაც კაცთა მოდგმას უბოძებს ღმერთი, ყველა ღებულობს მორჩილებით და უდრტვინველად. და აი ასე, გასაკვირი რა უნდა იყოს, რაც ხდება ქვეყნად, ყველაფერი ნებაა უფლის. ღმერთო, გვიშველე, დაგვაფარე მონყალე კალთა, ბრძოლის ქარ-ცეცხლში, სად სიცოცხლე ბუნვზე კიდია, მამაც მხედრონს დღეს უთავო მხედარი სარდლობს.

დაკეტილი კარიდან გამოსასვლელი

ყოველთვის არის ხსნა და საშველი და არ არსებობს გამოუვალა მდგომარეობა, მაგრამ გაღებულ კარებსაც კი ვერ დაინახავ, თუკი დაკარგე სულის მხნეობა. თვით ჩარაზული კარიც არის გამოსასვლელი, „სეზამ გაიღე!“ — ჯადოსნური სიტყვა თუ იცი. ყველა კარს თავის გასაღები მოეძებნება, ყრუ ტალანებში ათინათი დაიწყებს ციმციმს.

თარგმნა მარეხ კეზუამ

ეთერ ზაქარიაძე

სად არის ღმერთი, როდესაც მეცხრე ცაზე, ოქროს ტახტზე დემონი გვიზის? დაგჩხავის, დაგცინის და ადამიანებს სისხლს და ხორცს ერთიანად გვიღრღნის... დიახ! ღმერთი, ცეცხლის მფლობელი, მართლმსაჯულების ღვთაება, თვითეულ ჩვენგანს ჩვენივე სხეულში გვიზის... აბელი და კანი, სიკეთე და ბოროტობა, ორივე ერთნაირად, ცხოვრებას გვიქმნის, ძმა, ძმის სიკვდილს, უკვე მერამდენედ ხელის თითებზე ითვლის... ადამიანი დედამინაზე ძმის მკვლელად მოვიდა?! და რაც დღეს ხდება ახლა ნურავის გვიკვირს... და რა ხდებოდა? გული რად იწვის? ამინდი იცვლებოდა, ცა ბნელდებოდა, ღრუბლები ერთმანეთთან საომრად ემზადებოდა, ცაზე მეხი გრგვინავდა, ცეცხლის ჯვრებს ხატავდა, ტაძრები ინგრეოდა, მღვდლები მრავლდებოდნენ, ჯვარის გადაწერით ხალხს აბრმავებდნენ, საგალობელი სხვადასხვა ხმაზე ისმოდა, ბგერები ნოტებში ვერ ჯდებოდა, სამყაროს ყველა კუთხიდან დაწყვეტილ სიმებზე, ვიოლინოს მგლოვიარე არია ისმოდა... ტაძრებში ხატებს ფერი ეცვალათ, უხმოდ ტიროდნენ, მამაკაცები, წვერ-ულვაშის სანაცვლოდ, ნაწნავებს იზრდიდნენ, ბაბთით იკრავდნენ... ქალები მინაზე ვერ დადიოდნენ, სიმალისკენ ინევდნენ, ცას უყურებდნენ, სული არ ჰქონდათ, სხეულის ძლომაზე ფიქრობდნენ... ერთი იუდა ათასად გამრავლებულიყო, ტახტისთვის იბროდნენ, ქარხნებს, ქალაქებს, მიწებს მილიონებში ჰყიდდნენ, შემინებულ, დამძეულ ხალხს,

დაბალი ფასით იმორჩილებდნენ, ქუჩებში გამოდიოდნენ, სამშობლოს დრომას, ხელში უკუღმა იჭერდნენ... წყლები გამქრალიყო, ტბები დამშრალიყო, მეთევზეები ქვიშაზე მოფარფატე თევზებს, ანკესის გარეშე, ხელით იჭერდნენ... გუშინ ნაშონი ბევრი ლუკმა, დღეს ცოტა იყო, აღარ ჰყოფნიდათ... მამლები გათენების შემდეგ ყიოდნენ, დაბნეული ხალხი ვერ იღვიძებდა... სამშობლოსათვის დაღუპულ გმირების ხსოვნას, ტალახიანი ფეხით თელავდნენ... ბედშავი გლეხი სულში შემოჭრილ მჭრელ ლახვარს გრძნობდა, რომ შეპარვით შედიოდა, გაინძრეოდა და სატევრის წვერი უფრო ღრმად ჩაერჭობოდა... დღეს სულ სხვა მგლოვიარე სიმების ზარია, დრომ მოკლა დრო, ცა კიდევ მეტად შავია, დიდს, პატარას, სნეულს თუ ჯანმრთელს, სიკვდილმა ერთიანად ხელი დარია... მოვიდა შოკი, მოულოდნელობა, სიცოცხლის ნგრევა, უდაბნოში დაკარგული გრძნობა და ცაზე ვარსკვლავთა ამპლიტუდების რხევა, ცის ბადეს ქვემეხებით ნგრევა... მინაზე ათასობით დანგრეული სახლი და დამწვარი ტანკების, რაკეტების გროვა, ორი დემონის „კანისა და აბელის“ ბრძოლა... ორი ძმა, ბოროტი და კეთილი, ერთმა დედამ შობა, მინაზე დაეცა ორი სამშობლოს დროშა და გამარჯვებული არავინ რჩება... სისხლიანი დრამა-კომედია სამყაროს სცდება... დედები შვილებს სახლში ელოდებიან, შვილები ძმათა ბრძოლაში უშიზეზოდ კვდებიან... დედა სიზმარში ხედავს, თავისი შვილი ნანგრევებში, როგორ იმარხება, ტირილით იღვიძებს, მკვდარი შვილის სხეულის შეხება ენატრება... მინა ღმუოდა, იბერებოდა, უცოდველი, უწვერ-ულვაშო ბიჭების სისხლით იჟღინთებოდა, არა ჰყოფნიდა კიდევ სხვა, ახალ ძმათა კვლას ელოდებოდა, და ისევ წვიმდა, ქუხდა, მზეს მთვარე გადაელობა, შორიდან მგლების ყმული ისმოდა, კაცის, ქალის, ბავშვის სიყვარული ტყვიების ქარცეცხლში იკარგებოდა, სადაც ქვეშე მოქცეული ია იბრძოდა, ქვას ხეთქავდა, გაზაფხულია, მზეზე გამოსვლა ენატრებოდა, ყვითელ ბუტკოზე დასული გვირილა „უყვარხარო“, არავის ეუბნებოდა...

თეიმურაზ ლანჩავა

ჩაკეტილი ხარ საკუთარ თავში, მარადისობას დუმლით ებრძვი, პატარავდება სამყარო თვალში, და დედამიწის ქრიალებს ღერძი. საკუთარ ფიქრში დაეძებ საშველს, და ფიქრის იქეთ მთვლემარებს სივრცე, ვერავის ამჩნევ, სიავის დამშლელს, გრძნობ მგლოვიარის სამოსელს იცმევ. ნრიალებს ჩრდილი, ცდილობს გაქცევას, და გეშინია უჩრდილოდ ყოფნის, და ელოდები ქვეყნის დაქცევას, დასამშვიდებლად სიზმრები გყოფნის. გეძლევა შანსი-გაქცევა შენს თავს, იფრინო ცაში, ფრენის დროს არჩევ, თავისუფლების სიმბოლო გერქვას, გაქცევა დროს და დროშივე დარჩე. თავდავიწყების გეძლევა შანსი, და საშუალება-სურვილს მალავდე, შემოეცალათ კოშმარებს გარსი, და ვარსკვლავები დაპატარავდნენ. გადახნეს ნლები ფიქრებმა, თესეს, მოულოდნელი ქარები კვნესის, და შეეპარათ ტკივილი ფრესკებს, გაუგებრობას ვერავინ ვერ ხსნის. ვერ ამოძვერი, ვერ უღალატე სხეულს თიხისგან შეთითხნილ ჭურჭელს, არ შეგიძლია თავს უმალავდე, მოუთმენლობა გულს როგორ უჭერს. ნაშალეს ნლებმა დღეები ყოფის, პატარავდები და მარტივდები, ახლა ცრემლისთვის ტკივილი გყოფნის, და გრძნობ, დრო მოვა, არ ატირდები. კამათობ თავთან, დაეძებ სიბრძნეს, რომ შეარიგო გულთან გონება, განწყობა სულ სხვა შინაარსს იძენს, ძნელდება ახლის გამოგონება. ვადა გასვლია, თითქოს სამყაროს, იცრიცებიან დროის ხედები, და სული ცდილობს ხორცთან გაგყაროს, სამყაროს იქეთ ვერ იხედები. ვერ გრძნობ, რომ კიდევ არსებობს ზეცა, არსებობს მიწა, ცა და ხმელეთი, ხარ მოვლენილი გაუგებრობად, და მარტოობას ებრძვი შენ ერთი. ჩაკეტილი ხარ საკუთარ თავში, მარადისობას დუმლით ებრძვი, პატარავდება სამყარო თვალში და დედამიწის ქრიალებს ღერძი.

ვერ გავეპარე ქუთაისს, ვერ ვიარსებე შემკრთლმა, ვერ მოვახერხე შორიდან მოკითხვა შემომთვალა. ვერ დავეუკარგე ბავშვობას ოცნებით სავსე გზა-კვალი, ვერ მოვუყვები მომავალს გამოგონილი ზღაპარი. შემოვრჩი დღევანდელიობას, გაუმხელელი დარდივით, ჩემი პატარა ოცნების მოკრძალებული ადგილით. ვერ გავეპარე ქუთაისს. ვერ ვიარსებე შემკრთლმა, ვერ მოვახერხე შორიდან მოკითხვა შემომთვალა.

ყველა დღე მოკლულ ჯარისკაცს ითვლის, ყოველ დღეს დროის მოაქვს ბრალდება, და ნახევრდება სიცოცხლე თითქმის, განახევრება სიკვდილს ბრალდება. ყოველ დღეს მოაქვს მწუხრის შეგრძნება, უთანხმოება სინანულს მარხავს, ყოველ დღე სიკვდილს სიტყვა ეძლევა, და ყოველ ტკივილს ცრემლები ახლავს. ვერ გაუყვიათ მიწა და წყალი, დავიწყებიათ სიცოცხლის არსი, თითქოს სამყარო გამხდარა მწყრალი, გაბოროტებულ ურჩხულის მსგავსი. მარხავენ ბავშვებს, ველარ ნახავენ სიხარულს მკვდარი შვილის დედები, გთხოვთ, შეაჩეროთ ომი ახლავე, მზადა ვარ, სიკვდილს მე დავნებდები. ღმერთი ერთია, ჩემთვის ერთია, მტყვანი, მართალი, თუ გსურთ მიჩვილეთ, თუ შეგიძლიათ, დრო შეაჩერეთ და დედამიწა გადაამირჩინეთ.

გმადლობთ თუ ვნების ცეცხლი შეგყარე, გადაგდე ჩემი ვნების ალმური, თუ აეტუზა ლექსი შენს კარებს, გასწავლა სევდა და სიბრაღული. გმადლობთ თუ შენში შემოვალნიე, გამითავისე, რაც ვარ მიგრძენი, არ მიგატოვებ მე ისევ მოვალ, მე კიდევ მოვალ თუ შეგიძელი.

აღარ განვიცდი, რომ სხვასთან ცეკვავ და უცნობივით მიმზერ მალულად, გადიკისკისებ თითქოს ჩემს ჯიბრზე, გამოაპარებ მზერას ქალურად. შენ მუდამ ღვთიურ სურნელს აფრქვევდი, ვარსკვლავებს კრეფდი ხელით ზეციდან, მოხდა ისე, რომ გადასხვაფერდი, მე იგივე ვარ, ან რა შემცვლიდა. ერთი ნაბიჯი გაშორებს ჩემს თავს სუნთქვაც კი მესმის, ცერცეტობ ძალად, მაგ კაცის გვერდით თოჯინას გაეხარ, ხელს შეგავლებ და იქცევი ქალად. აღარ განვიცდი, რომ სხვასთან ცეკვავ...

ვწუხვარ, ზამთრის დღეებს ვწუხვარ, თუმცა თოვლი სპეტაკია, ჩემს თავს ვეუბნები, მძულხარ, ყველაფერი სპეტაკია. მარად მწვანე ნაძვებისკენ ყრანტალი თუ გამახედებს, საქმე მიდის გაძლებსკენ, ზეიმში აქვთ ამ თავხედებს. აქა-იქა შიშნარევი ბელურა თუ გადაიფრენს, ფაფუკ მხრებზე, ფაფუკსავე თოვლის ფიფქებს გადაიფრენს. ნისლი ფარავს, აღარ ჩანან თოვლიანი მწვერვალები, სარკეს ვმალავ, მეტიჩარა, საკუთარ თავს ვემალევი. ვწუხვარ, ზამთრის დღეებს ვწუხვარ, თუმცა თოვლი სპეტაკია,

ჩემს თავს ვეუბნები მძულხარ, ყველაფერი სპეტაკია.

ფოთლები დამარხეს ხეებმა, დღეები ღამეებს მარხავენ, ძველ-რბილი გადაღრნეს დღებმა, ამ საუკუნესაც დახრავენ. წლებისგან სახსოვრად რა დაგრჩა, დაღლილი სხეული, სიმწარე, გგონია იმედი გადარჩა, გგონია გადარჩა სიმწვანე? მთავრდება რაც ერთხელ დაიწყო, რაცდღემდე მოგყვა და გმართავდა, გათავდა, ეს წუთისოფელი, გათავდა, გათავდა, გათავდა...

წამოხვეტავს ფოთლებს ქარი, ქარი ფოთლებს წამოხვეტავს, ღამე შეივსება მთვარი, მთვარი შეიმოსავს ხეტანს. ვითვლი მწვანე ფოთლებს, ვითვლი, ხის გარეშე დარჩენილებს, დღეებს ვითვლი მიმოფანტულს, ფიქრს რომ არ აგარჩევიანებს. და თავს ვირთობ შორეული ახლობლების გახსენებით, ოცნებებში შემობრძანდით, წვიმა და დასველებით.

სამშობლო ჩემთვის გულია, ჩემს გულის წუხილს ვერ ხსნიან, ყველა ისარი მე მხვდება, როცა სამშობლოს ესვრიან. გამბედაობას თუ მიქვთ, ვამაყოფ, უფლის ხვედრია, ბედნიერი ვარ, გულს იქეთ არასდროს გამიხედია. ბევრი სულისგან გაძარცვეს, ახლა მარტოა, ესხმიან, ვგრძნობ ყველა ტყვია მე მხვდება, როცა სამშობლოს ესრიან.

არაფერი ახალი, ყველაფერი უცვლელი, მწერალს რჩება ოცნება, ფანქარი და ფურცელი. ფანდური და გიტარა, ვინ აღირსებს როიალს, ნავა, ცაში ოცნებით მთელს სამყაროს მოიარს. კანტი-კუნტად ნაჭყყება ცოტა ტაში, მკითხველი, ნაღდი შემფასებელი, ამბავის გამკითხველი. ნაიყოლებს საფიქრალს, რომ ზეცაში ატაროს, რომ ცრემლებად ტკივილი წვიმას გამოატანოს. არაფერი ახალი, ცრემლი მუდამ ცრემლობდა, მტანჯავდა უშენობა,

ვერ გითხარი, მრცხვენოდა. შევეხიზნეთ ერთმანეთს ცად აწვდილი ქოლგებით, ისევე დაუზრუნდებით, ვისაც ახლა ვმორდებით. არაფერი ახალი, ახალიც ხომ ძველია, თავს ვიტყუებთ ყოველთვის, რომ ახალი წელია.

მეკითხებიან, ხარ კმაყოფილი, დროში, რომელშიც ცხოვრობ, არსებობ? გული, გონება მაქვს გაყოფილი, კმაყოფილების რა მოგახსენო. მეკითხებიან რა უფრო გტანჯავს, ლუკმა პურისთვის თაკილობ გარჯას თუ უშედეგო დღეებს მისტირი, მოულოდნელად ასე რომ ხარჯავ. დრო აჩქარებულს მისინჯავს მაჯას, კიდევ ბევრ რამეს მეკითხებიან, ჩემი პასუხი მოითხოვს გარჯას, რაც ცოტას ვტოვებ, მეტი მხვდებიან. დუმილი მიჯობს, მაგრამ ვერ ვშვრები, ვერ ვეგუებთ დარდს და ვთაკილობ, რომ მეკითხები, მართლა თუ მისმენ, ვცდილობ რაიმე არ მოგატყვილო.

ვაი, მას, ვისაც თოვლი ახურავს, გატკეპნილია თოვლი ფეხებით, ვისი სიმშვიდეც ზეცის სახურავს ამშვიდებს მზერით რომ ვერ ვეხებით. ვაი, მას, ვისაც არ ელოდება სითბო ოჯახის და ცეცხლი ბუხრის, ვინც აწი აღარ განმეორდება, შეგუებული ფიქრსა და წუხილს. თოვლის კაცები თოვლიან ქუდებს უხდიან, ზამთარს ესალმებიან, არ ახსოვთ როგორ მოვიდნენ დღემდე და ფიფქებს ცამდე ემგზავრებიან. და ჩვენ ვრწმუნდებით, თბილია თოვლი, რადგან ბავშვობის ბურუსში გვახვევს და გვიბრუნდება ბავშვობა თრთოლვით, რომ შეგვაგუოს დაკარგულ სახელს.

საოცარია სიკვდილს გაჩვევენ და ფერად სიზმრებს ძილში ნახულობ, ათაში ერთხელ აღმოგაჩენენ და მოლოდინში მყოფი მარხულობ. საოცარია ვილაცა გითვლის დღეებს დარჩენილს, ტკივილს გიმატებს საოცარია, მთავრდები თითქმის, როგორ ახერხებ მაინც გიყვარდეს. საოცარია ცრემლში ბანაობ, მაშინ მთავრდები, როცა იწყები, შენზე ამბობენ დაგვიმალაო, არ წუხარ თუ კი გარდაიცვლები. საოცარია ბედთან თამაში და შენ ახერხებ თამაშს რითმებით, შენახარ ერთი,რაარის ცუდი თუ ყველა ვინც ვართ შენად ვითვლებით. შენ შეეჩვიე დროს და მოთმენას, ცრემლით აყუჩებ იმედს და ტკივილს, უსმენ სიმშვიდით ყველა გოთვერანს, შენი სიცილი ტკივილშიც ტირის.

